

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

CIELO AZUL

Част 0 от „Хари Бош“

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

CIELO AZUL [0]

По пътя натам климатикът на колата спря малко след Бейкърсфийлд. Беше горещ септемврийски ден, а аз напредвах през щата. Не след дълго усетих как ризата ми започва да залепва по изкуствената кожа на седалката. Свалих вратовръзката си и разкопчах яката на ризата. Не знам защо въобще си сложих вратовръзка. Не бях на работа и не отивах на място, което изискваше този аксесоар.

Опитах се да не обръщам внимание на жегата и да се концентрирам върху начина, по който щях да се справя със Сегин. Беше като с жегата. Знаех си, че няма начин да се справя с него. Все ставаше обратното. Сегин се справяше с мен, караше ризата да залепва за гърба ми. По един или друг начин всичко щеше да приключи при това пътуване.

Държейки волана, извъртях едната си китка и проверих датата на часовника ми „Таймекс“. Точно дванайсет години, откакто срещнах Сегин за пръв път. Откакто погледнах в студените зелени очи на един убиец.

* * *

Случаят започна на „Мълхоланд Драйв“, виещият се като змия път, следващ гръбнака на планината Санта Моника. Групичка гимназисти бяха отбили от пътя, за да пийнат по някоя бира и да позяпат отгоре потъналия в смог град на мечтите. Един от тях забелязал тялото. Сгушена сред планинските храсталаци, сред кутийките от бира и бутилките от текила, изхвърлени от предишни съзерцатели, жената беше гола, с ръце и крака, разперени в гротескова поза, което лъхаше на секс и убийство.

Двамата с партньора ми Франки Шийхан получихме сигнала. По онова време работехме към отдел „Кражби и убийства“ на лосанджелиската полиция.

Местопрестъплението беше коварно. Тялото се беше закачило на една стръмнина с наклон от над шейсет градуса. Едно подхлъзване и човек можеше да се изтъркаля по планинския склон и вероятно да се приземи в нечия гореща вана там, долу, или на нечия бетонна веранда. Бяхме екипирани с парашути и привързани с кожени каиши, а към тялото на жената ни спуснаха пожарникарите от 58-а бригада.

Мястото беше чисто. Нямахме дрехи, нито документи за самоличност, нито физически доказателства, нито улики — само мъртвата жена. Не открихме дори текстилни влакна, които да използваме. Това не беше обичайно при случаи на убийство.

Огледах жертвата отблизо и видях, че едва ли може да се нарече жена — вероятно бе още тийнейджърка. Беше мексиканка или с такъв произход, с кафява коса, кафяви очи и тъмна кожа. Виждаше се, че приживе е била красавица. В смъртта си беше покъртителна. Партньорът ми винаги казваше, че най-опасните жени са като нея. Красиви приживе, покъртителни в смъртта си. Такава жена можеше да те обсеби, да се залепи за теб, дори и да откриеш чудовището, което ѝ бе отнело всичко.

Беше удушена, отпечатъците на убиеца личаха ясно върху шията ѝ, а кръвонасяданията бяха изрисували смъртоносен макиаж около очите ѝ. Смъртното вцепенение беше дошло и си беше отишло. Тялото ѝ бе отпуснато. Това ни подсказваше, че е била мъртва повече от двайсет и четири часа.

Предполагахме, че е била изхвърлена предната нощ под прикритието на тъмнината. Което означаваше, че е лежала мъртва някъде повече от двайсет часа. Онова друго място беше истинското местопрестъпление, него трябваше да открием.

Когато обърнах колата към залива, въздухът най-сетне се разхлади. Обиколих източната част на залива чак до Оукланд и после поех по моста на влизане в Сан Франциско. Преди да прекося „Голдън Гейт“, спрях да хапна един хамбургер в „Балбоа Бар & Грил“. Идвах в Сан Франциско два-три пъти годишно по разни случаи. Винаги хапвах в „Балбоа“. Този път седнах на бара и от време на време хвърлях

поглед на телевизора, където даваха мача на „Джайънтс“ в Чикаго. Губеха играта.

Но най-вече премислях стария случай. Той бе приключен и Сегин никога вече нямаше да причини зло на друго човешко същество. Освен на себе си. Последната му жертва щеше да бъде самият той. Но аз още не можех да изхвърля случая от мислите си. Убиецът беше заловен и осъден и сега го очакваше екзекуция заради престъпленията му. Но един въпрос оставаше без отговор. Именно той ме накара да поема към „Сан Куентин“ в почивния си ден.

* * *

Не знаехме името ѝ. Отпечатъците от пръстите ѝ не съвпадаха с отпечатъците в компютърната ни база. Описанието ѝ не съвпаднаше с описанието на нито едно изчезнало лице в областта на Лос Анджелис, нито пък в националната електронна система. Разпространихме неин художествен портрет по телевизията и вестниците, но не ни се обади нито един неин близък или познат. Рисунките, изпратени по факса до петстотин полицейски участъка в югозападната част на страната и до националната полиция в Мексико, не дадоха никакъв резултат. Жертвата остана непотърсена и неидентифицирана, а тялото ѝ стоеше в хладилна камера в офиса на съдебния лекар, докато ние двамата с Шийхан работехме върху случая.

Беше трудно. Повечето случаи започват с жертвата. Самоличността и адресът ѝ бяха изходната точка. Всичко започваше с тези данни, но ние не разполагахме с тях, както не разполагахме и с истинското местопрестъпление. Нямахме нищо и се движехме без посока.

Всичко това се промени с Тереса Корасон. Тя беше заместник съдебен лекар и се зае с този случай, официално известен като „Джейн Доу №90-91“. Докато приготвяше тялото за аутопсия, тя се натъкна на следа, която ни отведе първо до Маккейлъб, а сетне и до Сегин.

Корасон откри, че тялото на жертвата е било измито със силен почистващ препарат, преди да бъде изхвърлено на склона. Убиецът се беше опитал да заличи всички следи. Това обаче само по себе си беше и солидна улика, и доказателство. Почистващият препарат можеше да

ни насочи към самоличността на убиеца или да ни помогне да го свържем с престъплението.

Друго откритие на Корасон обаче обърна случая в наша полза. Докато фотографираше тялото, заместник съдебният лекар забеляза отпечатък върху кожата отзад на лявото бедро. Посмъртното посиняване показваше, че кръвта се е стекла в лявата половина на тялото, което означаваше, че жертвата е лежала на лявата си страна в промеждутъка от спирането на сърцето до захвърлянето на тялото надолу по планинския склон. Доказателството сочеше, че докато кръвта се е стичала, тялото е лежало върху някакъв предмет, оставил отпечатък върху бедрото.

Използвайки пречупена светлина, за да изучи отпечатъка, Корасон установи, че ясно вижда цифрата 1, буквата Г и част от втора буква, която би могла да бъде Н, К или Е.

— Регистрационна табела — отбелязах, когато ме извикаха в залата за аутопсии, за да видя откритието. — Сложил я е да лежи върху регистрационна табела.

— Точно така, детектив Бош — потвърди Корасон.

Двамата с Шийхан бързо оформихме теорията, че убиецът на безименната жена беше скрил тялото ѝ в багажника на автомобил, чакайки падането на нощта, за да го изхвърли на „Мълхоланд“, без да бъде забелязан. След като беше почистил старателно тялото, убиецът го беше поставил в багажника на колата си, слагайки го по погрешка върху част от регистрационна табела, свалена от автомобила и също хвърлена в багажника. Според теорията ни регистрационната табела е била свалена и вероятно заменена с открадната като предпазна мярка, която щеше да помогне на престъпника да не бъде разпознат, в случай че някой подозрителен минувач забележеше колата му.

Отпечатъкът върху кожата не показваше кой щат беше издал регистрационната табела. Но изборът на улица „Мълхоланд“ ни навеждаше на мисълта, че си имаме работа с човек, който познава околността, с местен жител. Започнахме от Калифорнийския отдел за регистрация на превозни средства и получихме списък с всички автомобили, регистрирани в областта на Лос Анджелис с номер, започващ с 1ГН, 1ГК или 1ГЕ.

Списъкът съдържаше повече от хиляда имена на собственици на автомобили. Отхвърлихме четирийсет процента от тези имена, в това

число собствениците от женски пол. Останалите имена добавихме към Националната криминална база данни и получихме списък от трийсет и шестима мъже с криминални досиета, включващи целия диапазон от леки до тежки престъпления.

Още първия път, когато разгледах списъка на трийсет и шестимата, вече знаех. Бях сигурен, че едно от тези имена принадлежи на убиеца на безименната жена.

* * *

Мостът „Голдън Гейт“^[1] заслужаваше напълно името си в лъчите на следобедното слънце. Трафикът беше натоварен и в двете посоки, а до туристическата отбивка от северната страна беше поставена табела „НЯМА МЕСТА“. Продължих да се движа в боядисания в цветовете на дъгата тунел през планината. Съвсем скоро отдясно пред очите ми изплува „Сан Куентин“. Мрачно здание на сред идилична местност, под чийто покрив се спотайваха най-коварните престъпници в Калифорния. А аз отивах да се видя с най-опасния от най-опасните.

* * *

— Хари Бош?

Извърнах се от прозореца, откъдето съзерцавах белите надгробни плочи на гробището на ветераните в Уилшир. Мъж с бяла риза и тъмна вратовръзка държеше отворена вратата към офисите на ФБР. Изглеждаше около трийсет и пет годишен, със стройно телосложение и в добро здраве. Усмиваше се.

— Тери Маккейлъб?

— Същият.

Здрависахме се и той ме покани вътре, като ме поведе през лабиринт от облицовани с дървена ламперия коридори и кабинети, докато не стигнахме до неговия офис. Вероятно някога е служил за портиерна. Беше по-малък от единична килия и имаше място само колкото за едно бюро и два стола.

— Добре че партньорът ми не пожела да дойде — казах, докато се провирах в стаята.

Франки Шийхан изразяваше мнението си за криминалното профилиране, като го наричаше ту „скапани глупости“, ту „брътвежите на ония от Куонтико“. Когато седмица по-рано реших да се свържа с Маккейлъб, местния профилиращ агент на ФБР в Ел Ей, възникна спор. Но аз водех случая, аз вдигнах телефона.

— Да, доста е тесничко тук — каза Маккейлъб. — Но поне разполагам с малко уединение.

— Повечето полицаи, които познавам, предпочитат големите общи стаи. Предполагам, че им харесва да общуват с колегите си.

Маккейлъб кимна.

— На мен пък ми харесва да съм сам.

Посочи ми стола за посетители и аз седнах. Забелязах снимка на тийнейджърка, закачена на стената над бюрото му. Изглеждаше само с няколко години по-малка от моята жертва. Помислих си, че ако момичето е дъщеря на Маккейлъб, би било плюс за мен. Щеше да го накара да вложи малко повече усилия в моя случай.

— Не ми е дъщеря — поясни Маккейлъб. — От едно старо разследване. Във Флорида.

Аз само го погледнах. Това нямаше да бъде единственият път, в който той предугаждаше мислите ми, сякаш ги бях изрекъл гласно.

— Значи вашата жертва още си няма самоличност, така ли?

— Не, все още нищо.

— Това винаги прави нещата по-трудни.

— В съобщението си казвате, че сте разгледали случая?

— Да, така е.

Бях му изпратил копие от доклада по убийството, както и всички снимки от местопрестъплението от предишната седмица. Не разполагахме с видеозапис и това ядоса Маккейлъб. Но все пак успях да се добера до касетата на един телевизионен репортер. Той беше снимал сцената на убийството от хеликоптер, но не беше пуснал материала за излъчване заради твърде натуралистичните кадри, които съдържаше.

Маккейлъб отвори някаква папка на бюрото си, хвърли поглед на съдържанието, а сетне ме попита:

— Запознат ли сте с програмата за проникване в съзнанието на опасни престъпници?

— Знам какво представлява. Но за пръв път предоставям случай.

— Да, вие сте рядкост сред колегите си от полицейския участък на Лос Анджелис. Повечето отхвърлят помощта ни или не ни се доверяват. Ако има малко повече хора като вас, може би ще получа по-голям офис.

Кимнах. Нямах намерение да му споделям, че недоверието и подозрението между институциите възпираха повечето детективи от Ел Ей да търсят помощ от Бюрото. Това беше негласно правило, установено от самия шеф на полицията. Говореше се, че шефът може да бъде чут как проклина шумно в офиса си всяка новина за арест, извършен от ФБР в рамките на града. В участъка се знаеше, че отрядът за банкови обири всекидневно следи сигналите по радиостанцията на банковия отряд на Бюрото и често предприема действия срещу заподозрени, преди федералните да се усетят какво става.

— Така е, просто ми се иска да приключа по-бързо случая — казах. — Всъщност не ми пука дали сте медиум или Дядо Коледа. Ако имате с какво да ми помогнете, ще ви изслушам.

— Е, струва ми се, че мога да ви помогна.

Той обърна страницата в папката и извади купчина фотографии от местопрестъплението. Това не бяха снимките, които му бях изпратил, а уголемени копия от оригиналните фотографии от мястото на убийството. Беше ги направил сам, което показваше, че определено е поработил по случая. Това ме накара да си мисля, че може би случаят го е обсебил по начина, по който беше обсебил мен. Жена без име, изхвърлена мъртва на планинския склон. Жена, която никой не беше дошъл да потърси. Жена, за която на никого не му пукаше. От опасния вид. Тайно в сърцето си аз я търсех, интересувах се от нея. А ето че вероятно и Маккейлъб.

— Първо ще споделя моето мнение за инцидента — каза Маккейлъб.

Порови малко из снимките и накрая взе една, която беше свалена от репортерския видеозапис. На нея се виждаше голото тяло на хълма с широко разтворени крака и ръце, заснето от въздуха. Извадих цигарите си и изтръсках една от пакета.

— Може би вече сте стигнали до същите заключения. Ако е така, извинявам се. Не искам да ви губя времето. Между другото, тук не се пуши.

— Няма проблеми — прибрах цигарите аз. — Какво мислите?

— Местопрестъплението е особено важно, защото ни дава представа за мисленето на убиеца. Това, което виждам тук, ме навежда на извода, че извършеното е дело на така наречения от нас убиец ексхибиционист. Казано с други думи, убиец, който иска убийството му да бъде видно — да стане достояние на публиката — и по такъв начин да всее ужас и страх у хората. От тази реакция на публиката той извлича най-голямото си удовлетворение. Това е човек, който чете вестници и гледа новини, за да се информира за напредъка на разследването. И така отбелязва точки. Когато ние го пипнем, вероятно ще намерим изрезки от вестници и дори видеозаписи с репортажи за случая. Сигурно ще ги открием в спалнята му, защото те му помагат да осъществи мастурбаторските си фантазии.

Забелязах, че каза „ние“ по отношение на разследването, но не реагирах. Маккейлъб продължи, сякаш говорейки на себе си, като че ли беше сам в кабинета.

— Част от фантазията на убиеца ексхибиционист е дуелът. Показвайки престъплението си на публиката, той го показва и на полицията. Всъщност той отправя предизвикателство. Казва: „Аз съм по-добър, по-хитър и по-умен от вас. Опровергайте ме, ако можете. Хванете ме, ако можете“. Разбирате ли? Той се дуелира с вас на медийната арена.

— С мен?

— Да, с вас. В конкретния случай вие, изглежда, сте медийната звезда. Във всички вестници се появява името ви.

— Аз водя разследването. Затова аз информирам репортерите.

Маккейлъб кимна.

— Добре — казах. — Всичко това ни е от полза, за да разберем колко налудничав е този тип. Но с какво ще ни помогнете, за да се насочим към правилния човек?

Маккейлъб отново кимна.

— Нали знаете как агентите по недвижими имоти винаги повтарят „местоположението, местоположението, местоположението“. При мен е същото. Мястото, на което е избрал да захвърли жертвата,

играе важна роля в екзхибиционистичните му наклонности. Там е хълмът Холивуд, а също и „Мълхоланд Драйв“. Жертвата не е била изхвърлена там случайно. Мястото е подбрано внимателно, както и самата жертва. Нашият убиец е познавал това място, но не го е избрал заради удобството. Според него то е било най-доброто място, от което да обяви делото си пред света. Може би е изминал голямо разстояние, за да я изхвърли тук. Или е дошъл от съседния квартал.

Забелязах, че Маккейлъб каза „нашият убиец“. Знаех, че ако Франки беше дошъл с мен, досега да е избухнал. Аз се направих, че не съм чул.

— Успяхте ли да разгледате списъка с имена, който ви дадох?

— Да, разгледах го. И смятам, че сте на прав път. И двамата заподозрени, които сте посочили, съвпадат с изградения от мен профил на убиеца. Гонещи трийсетте, с актив от ескалиращи по тежест престъпления.

— Порттиерът от „Удланд Хилс“ има всекидневен достъп до почистващи препарати — със сигурност някой от тях ще съвпадне с препарата, използван от убиеца. Този тип ни се струва най-вероятният извършител.

Маккейлъб кимна, но не отговори. Разглеждаше фотографиите, разпилени върху бюрото му.

— Вие залагате на другия, нали? Дърводелеца от Бърбанк.

Маккейлъб вдигна поглед към мен.

— Да. Неговите престъпления, макар и незначителни, се доближават в по-голяма степен до наблюдаваните от нас модели на съзряване на сексуалния хищник. Трябва да го разпитаме в дома му. Така ще го разгадаем по-добре. Ще разберем.

— Ние?

— Да. И трябва да го направим скоро.

Той кимна към снимките, обсипали бюрото му.

— Това не е еднократно шоу. Който и да е той, ще го направи отново... ако вече не го е направил.

* * *

Бях съдействал много мъже да бъдат тикнати в „Сан Куентин“, но самият аз никога не го бях посещавал. На портала показах документите си за самоличност и получих разпечатка с инструкции, които ме отведоха до ограден паркинг за служебни автомобили. Минах през близката врата с надпис „Само за служители на реда“ и се озовах от другата страна на дебелия стени на затвора, където ми взеха оръжието и го заключиха в специално хранилище. Дадох ми червен пластмасов пропуск с цифрата 7, отпечатана отгоре.

След като вкараха името ми в компютъра и записаха номера на предварително издаденото ми разрешително за достъп, един охранител, който не си направи труда да се представи, ме поведе през пуст двор към тухлена сграда, която през годините беше почерняла като въглен. Това беше къщата на смъртта, мястото, където след седмица Сегин щеше да гушне букета.

Минахме през метален детектор и после ме пое друг охранител. Той отвори солидна стоманена врата и посочи надолу по коридора.

— Последната вдясно — каза. — Когато искаш да излезеш, помахай на някоя от камерите. Аз ги наблюдавам.

Остави ме там, като затвори стоманената врата с гръмотевичен трясък, който сякаш отекна в мозъка на костите ми.

* * *

Франки Шийхан не беше особено доволен, но все пак аз водех случая и затова аз се обадох по телефона. Позволих на Маккейлъб да дойде с нас на разпитите. Започнахме с Виктор Сегин. Той беше първи в списъка на Маккейлъб и втори в моя. Но в очите и думите на Маккейлъб се забелязваше някаква настойчивост, която ме накара да размисля и да започна със Сегин.

Сегин беше строител на дървени сцени и живееше на улица „Скрийнланд“ в Бърбанк. Къщата му беше малка и пълна с дървен материал — това, което се очаква да намерите в дома на един дърводелец. Когато нямаше поръчки за филмовия бизнес, Сегин явно сковаваше красиви рамки за прозорци и кашпи за цветя за къщата си.

Автомобилът „Форд Таурус“ с регистрационна табела, съдържаща 1ГК, беше паркиран на алеята. Поставих длан върху

капака. Беше студен.

Почуках на предната врата точно в осем вечерта, докато светлината се оттегляше от небето. Сегин се появи в сини дънки и тениска. Бос. Видях как очите му се разширяват, когато ме погледна. Разпозна ме, преди да му покажа значката и да съобщя името си. Усетих студените пръсти на адреналина да се плъзгат надолу по гърба ми. Спомних си казаното от Маккейлъб, че убиецът следял полицията, докато тя го издирвала. Бях говорил по телевизията във връзка със случая. Бяха публикували снимката ми по вестниците. Безучастно и спокойно казах:

— Господин Сегин, аз съм детектив Хари Бош от полицията на Лос Анджелис. Автомобилът на алеята ваш ли е?

— Да, мой е. Защо? Какво се е случило?

— Ако нямате нищо против, ще ви зададем няколко въпроса. Може ли да влезем за няколко минути?

— Ами, не, първо искам да знам какво...

— Благодаря.

Прекрачих прага и го принудих да отстъпи назад. Останалите ме последваха.

— Хей, чакайте малко, какво става?

Бяхме го репетирали, преди да пристигнем. Аз щях да водя разпита. Шийхан беше на заден план. Маккейлъб каза, че иска само да наблюдава.

Дневната изобилстваше на дървен материал. Вградени лавици за книги на трите стени. Около малката тухлена камина имаше прекалено голяма за стаята дървена полица. Шкаф за телевизор, издигащ се до тавана, служеше като разделителна стена между дневната и нещо като малък работен кабинет.

Кимнах одобрително.

— Хубаво сте се обзавели. Често ли оставате без поръчки?

Сегин неохотно кимна.

— Повечето от тези неща ги направих по време на една стачка преди няколко години.

— С какво се занимавате?

— Строя сцени. Защо ви интересува колата ми? Не можете да се вмъквате просто така. Аз имам права.

— Поседнете, господин Сегин, всичко ще ви обясня. Имаме основания да смятаме, че автомобилът ви е бил използван при извършването на сериозно престъпление.

Сегин се отпусна в един мек фотьойл, разположен така, че да предлага най-добър изглед към телевизора. Забелязах, че Маккейлъб обикаля край стените и разглежда книгите по лавиците, както и различните джунджурии, наредени по полицата над камината и на други места. Шийхан седна на дивана отляво на Сегин. Той безмълвно се взираше в него със студен поглед.

— Какво престъпление?

— Убийство.

Оставих го да проумее казаното. Но ми се струваше, че Сегин започва да се възстановява от първоначалния шок и да става все по-уверен. Бях виждал това и преди. Щеше да направи опит да се изплъзне от ситуацията.

— Някой друг шофира ли автомобила ви, освен вас, господин Сегин?

— Понякога.

— А преди три седмици, на петнадесети август, давали ли сте го на някого?

— Не знам. Трябва да проверя. Нямам намерение да отговарям на повече въпроси и ви моля да напуснете дома ми.

Маккейлъб седна от дясната страна на Сегин. Аз останах прав. Хвърлих поглед на Маккейлъб, а той кимна едва забележимо. Знаех какво ми казва — това беше нашият човек.

Погледнах партньора си. Шийхан беше пропуснал знака на Маккейлъб, защото не откъсваше очи от Сегин. Трябваше да направя своя избор. Да реагирам на сигнала на Маккейлъб или да отстъпя. Погледнах отново Маккейлъб.

Той вдигна очи към мен, а погледът му беше по-напрегнат от всякога.

Направих знак на Сегин да се изправи.

— Господин Сегин, моля да се изправите. Арестувам ви по подозрение за извършване на убийство.

Сегин бавно стана на крака, а после направи внезапно движение към вратата. Но Шийхан беше готов за подобен ход и се спусна върху него, като притисна лицето му към килима, преди другият да е

изминал и метър. Франки издърпа ръцете му зад гърба и го закопча с белезници. Помогнах му да изправи Сегин и двамата го поведохме към колата, оставяйки Маккейлъб зад нас.

Франки остана със заподозрения. Аз се върнах в къщата. Маккейлъб още седеше в креслото.

— Защо реши, че това е нашият човек?

Маккейлъб протегна ръка към най-близката лавица.

— Това е столът му за четене — каза.

Издърпа една книга от лавицата.

— А това е любимата му книга.

Книгата беше опърпана, гърбът ѝ беше напукан, а страниците изтънели от често препрочитане. Маккейлъб запрелиства страниците и аз видях параграфи и изречения, подчертани с химикалка. Затворих книгата, за да погледна корицата ѝ. Казваше се „Колекционерът“.

— Чел ли си я? — попита Маккейлъб.

— Не. За какво е?

— За един тип, който отвлича жени. Колекционира ги. Държи ги в къщата си, в мазето.

Кимнах.

— Тери, трябва да се върнем тук със заповед за обиск. Искам да играем по правилата.

— Аз също.

* * *

Сегин седеше на леглото в килията си, вперил поглед в шахматна дъска, поставена върху тоалетната чиния. Не вдигна очи, когато се приближих към решетките, въпреки че сянката ми падна върху шахматната дъска.

— Срещу кого играеш? — попитах.

— Срещу един играч, умрял преди шейсет и пет години. Най-добрите му партии са включени в книга. И той продължава да живее. Вечен е.

Тогава ме погледна, очите му бяха все още същите — студени зелени очи на убиец. Тялото, излиняло и придобило мъртвешка

бледност след дванайсетте години, прекарани в малки помещения без прозорци.

— Детектив Бош, очаквах те следващата седмица.

Поклатих глава.

— Следващата седмица съм зает.

— Не искаш ли да видиш шоуто? Възтържествуването на справедливостта?

— Няма да ме впечатли. Виж, когато използваша газ, може би гледката си заслужаваше. Но да гледам как забиват иглата на някакъв задник, полегнал върху масажна маса, и го запращат в отвъдното, не, ще гледам „Доджърс“ срещу „Джайънтс“. Вече си купих билет.

Сегин се изправи и се приближи към решетките. Припомних си часовете, прекарани в стаята за разпити, когато стояхме така близо един до друг. Тялото му беше изпосталяло, но не и очите. Те не се бяха променили. Тези очи олицетворяваха цялото зло, с което се бях сблъсквал.

— Тогава какво те води при мен днес, детектив?

Усмихна ми се, зъбите му бяха пожълтели, а венците — сиви като стените на килията. В този момент осъзнах, че пътуването ми беше грешка. Осъзнах, че няма да ми даде онова, което исках, и няма да ме освободи.

* * *

Два часа след арестуването на Сегин двама други детективи пристигнаха с подписана заповед за обиск на къщата и колата. Тъй като се намирахме в градчето Бърбанк, аз бях уведолил местните власти за присъствието ни и на мястото се появи детективски екип от Бърбанк заедно с двама патрулни полицаи. Докато полицаите държаха Сегин под око, ние започнахме претърсването.

Разпръснахме се. Къщата нямаше мазе. Двамата с Маккейлъб поехме спалнята и Тери почти веднага забеляза, че към краката на леглото има прикачени колелца. Той коленичи, избута леглото настрани и откри капак в дървения под. Беше заключен с катинар.

Маккейлъб отиде да търси ключа из къщата, а в това време аз извадих инструментите, които винаги носех със себе си, и започнах да

обработвам катинара. Бях сам в стаята. Докато човърках ключалката, потропах по металната пластина и ми се стори, че долових шум отвъд капака. Беше далечен и приглушен, но за мен това беше звук на ужас в нечий глас. Вътрешностите ми се сгърчиха от ужас и надежда.

Приложих всичките си умения и след трийсет секунди успях да отключа катинара.

— Отворих го! Маккейлъб, отворих го!

Маккейлъб се втурна тичешком обратно в стаята и двамата вдигнахме капака, под който имаше парче талашит с ръкохватки в четирите края. Вдигнахме го и отдолу открихме младо момиче. Очите ѝ бяха завързани, устата ѝ бе запушена, а ръцете ѝ закопчани с белезници зад гърба. Беше гола, завита с мръсно розово одеяло.

Но беше жива. Тя се обърна и се блъсна в шумоизолиращата облицовка, която покриваше кутията с вид на ковчег. Сякаш се опитваше да избяга. Очевидно отварянето на капака за нея беше знак, че той се връща при нея. Сегин.

— Няма страшно — утеши я Маккейлъб. — Тук сме, за да ти помогнем.

Маккейлъб посегна с ръка и нежно докосна рамото ѝ. Тя се стресна като уловено животно, но после се успокои. Маккейлъб легна на пода, протегна ръце и започна да сваля превръзките от устата и очите ѝ.

— Хари, извикай линейка.

Аз се изправих и се отдалечих. Почувствах стягане в гръдния кош, заля ме една избистрила се мисъл. През всичките тези години многократно бях разговарял с мъртвите. Бях отмъщавал за мъртвите. Бях свикнал с мъртвите. Но досега никога не бях измъквал някого от лапите на смъртта. И в този момент осъзнах, че току-що бяхме направили точно това. И знаех, че каквото и да се случеше след това, където и да ме отведеше моят живот, винаги щях да се връщам към този момент, това щеше да бъде светлината, която да ме изведе и от най-тъмния тунел.

— Хари, какво правиш? Извикай линейка. Погледнах го.

— Да, веднага.

* * *

Килията на дърводелеца беше от бетон и стомана. От десетилетие не беше прокарвал пръсти по парче дърво. Пристъпих по-близо до решетките и го погледнах.

— Времето ти изтича. Вече нямаш право на обжалване, губернаторът иска да покаже, че е непреклонен с престъпниците. Това е, Виктор.

Зачаках реакцията му, но такава не последва. Той просто ме гледаше и очакваше онова, което знаеше, че ще го попитам.

— Време е да разкрием картите. Кажи ми коя беше тя. Откъде я намери?

Той също се приближи към решетките, достатъчно близо до мен, за да усетя гниещия му дъх. Не отстъпих назад.

— След всичките тези години, Бош. След всичките тези години все още искаш да знаеш. Защо?

— Просто трябва.

— Ти и Маккейлъб.

— Какво за него?

— Той също ме посети.

Знаех, че Маккейлъб не е вече в играта. Работата му беше съсипала сърцето. Бяха му направили трансплантация и се беше преместил в Каталина. Там развиваше малък рибарски бизнес.

— Кога е идвал?

— Я да помисля. Тук изгубваш представа за времето. Преди няколко месеца. Отби се с новото си сърце, за да си побъбрим. Каза, че минавал наблизко. Не му хареса мнението ми за филма. Ти какво мислиш за него?

Говореше за филма, в който Клинт Истууд играеше Маккейлъб.

— Не съм го гледал. Какво искаше от теб?

— Искаше да знае същото. Кое е било момичето, откъде е дошло. Каза ми, че си й дал име по време на процеса. *Cielo Azul*. Много красиво, детектив Бош. Синьо небе. Защо го избра?

— Казал ти е това?

— Да, стоеше точно там, където сега си застанал ти. Много непрофесионално, нали, детектив Бош? Да се сближаваме така. Опасно е да се разкриват тайните на една жена по този начин. Жива или мъртва.

Исках да си тръгна, да се махна далеч от него.

— Виж, Сегин, ще ми кажеш ли, или не? Или ще го отнесеш със себе си?

Той се ухили и отстъпи назад. Отиде до шахматната дъска и се вгледа в нея, сякаш обмисляше ход.

— Знаеш ли, по едно време ми бяха позволили да гледам котка тук. Тази котка ми липсва.

Вдигна една от пластмасовите шахматни фигури, но сетне се поколеба и я върна на мястото ѝ. Обърна се и ме погледна.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че вие двамата не можете да понесете мисълта за онова момиче, което няма име, което не идва от дом с мама и татко, и малко братче. Идеята, че никой не се интересува от нея, идеята, че на никого не липсва, това оставя празнота у вас, нали?

— Просто искам да приключа случая.

— О, но той е приключен. Не си дошъл тук заради случая. Дошъл си тук заради себе си. Признай го, детектив. Точно както и Маккейлъб дойде заради себе си. Представата за това красиво младо момиче — и между другото, ако си мислиш, че е била красива в смъртта си, трябваше да я видиш преди това — представата как лежи непотърсена в анонимен гроб през цялото това време вгорчава всичко друго, което правиш, нали?

— Просто е един отворен край. Не харесвам отворения край.

— Повече от това е, детектив. Знам го.

Не отвърнах, надявайки се, че ако продължи да говори, можеше да направи грешка.

— Лицето ѝ беше като на ангел — каза. — И онази дълга кестенява коса... Винаги съм си падал по такава коса. Все още си спомням уханието ѝ. Каза ми, че използвала шампоан със сметана и ягоди. Дори не знаех, че слагат такива неща в шампоаните, човече.

Дразнеше ме. Намерението ми да изкопча от него името ѝ сега ми изглеждаше абсурдно.

— Беше една от онези жени, нали се сещаш.

— Не, не се сещам. Защо не ми обясниш?

— Ами, притежаваше, нали разбираш, онази сила. Затова избрах точно нея.

— Каква сила?

— Можеше да те нарани само с поглед. Лицето ѝ беше като на ангел, а тялото... Забелязвал ли си как червените коли сякаш се движат бързо дори и когато са спрели? Тя беше такава. Тя беше опасна. Трябваше да си отиде. Ако не го бях сторил, тя щеше да го стори на нас. На мнозина от нас.

Той се ухили, а аз съзнавах, че все още дърпа конците. Не ми даваше нищо, просто се опитваше да ме вбеси.

— Хей, Бош?

— Какво?

— Ако в гората падне дърво и никой не го чуе, дали издава звук? Усмивката му се разшири.

— Ако в града убият жена и никой не се интересува, дали има някакво значение?

— Аз се интересувам.

— Именно.

Той се върна при решетките.

— И имаш нужда да те освободя от бремето, като ти дам име, мама и татко, които се интересуват.

Намираше се на по-малко от половин метър от мен. Стига да исках, можех да протегна ръка през решетките и да го стисна за гърлото. Но така щях да направя онова, което той искаше.

— Е, няма да те освободя от това бреме, детектив. Ти ме тикна в тази клетка. Аз ще те оставя в онази.

Той отстъпи назад и насочи пръст към мен. Погледнах надолу и осъзнах, че здраво стискам с две ръце стоманените решетки на клетката. Моята клетка.

Погледнах го и усмивката му се върна, невинна като на бебе.

— Смешно, нали? Спомням си онзи ден преди дванайсет години. Докато седях на задната седалка в колата, а вие, ченгетата, си играехте на герои. Толкова бяхте горди, че сте я спасили. Обзалагам се, че изобщо не ти е хрумнало, че ще се стигне дотук. Спасихте едната, но загубихте другата.

Сниших глава към решетките.

— Сегин, ще гориш в ада. Отиваш право в ада.

— Да, предполагам, че е така. Но чух, че е суха жега.

Изсмя се високо и аз вдигнах поглед към него.

— Не знаеш ли, детектив? За да вярваш в ада, първо трябва да вярваш в рая.

Рязко се извърнах от решетките и се насочих към стоманената врата. Над нея се виждаше вградената камера. Направих знак с ръка и ускорих крачка. Изпитвах нужда да се махна от това място.

Чух гласа на Сегин да отеква от стените зад гърба ми.

— Ще си я държа наблизко, Бош! Ще си я държа точно тук с мен! Вечно заедно! Вечно моя!

Започнах да думкам по стоманената врата с юмруци, докато не чух електронната ключалка да щраква и пазачът да я отваря.

— Спокойно, човече, спокойно. Какво става?

— Просто ме изведи оттук — казах аз и се стрелнах край него.

Все още чувах гласа на Сегин да отеква от къщата на смъртта, докато прекосях откритото поле.

---

[0] Синьо небе (исп.). — Бел.прев. ↑

[1] Буквално Златната врата (англ.). — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.